

An Analysis of Semantic Relation of Aspect Markers in Chinese and Thai

Tawan Kangwansurakrai; Theerawat Theerapojanee

Department of Eastern Languages, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

Bangkok 10330 Thailand

E-mail: kangwansurakrai_t@hotmail.com

(received 26 May 2023) (revised 26 June 2023) (accepted 6 July 2023)

Abstract

Chinese and Thai are the languages that do not have a grammatical category of tense nor verb conjugation to express sense of time. Because of specific features of each language, some categories classifications and meaning explanations cannot completely correspond with the other language. At present the concept of comparing meanings of Chinese and Thai aspect markers and their aspectual meanings is still insufficient. Moreover, Thai learners who study Chinese learn Chinese and Thai aspect markers by translating the meanings of the markers from textbooks or dictionaries. This results in unable to completely comprehend or misunderstand the real meanings. Therefore, this article presents the concept that can classify Chinese and Thai aspect markers and their aspectual meanings including analyzing criterion and defining aspect markers to specify relation types between Chinese and Thai aspect markers.

According to the study, it is found that there are three semantic relations of aspect markers in Chinese and Thai. 1. The corresponding of Chinese and Thai aspect markers in terms of their definitions and usages. 2. The similarity of aspect markers' definition and usage in Chinese and Thai. 3. The unique characteristics of aspect markers' definition and usage in Chinese and Thai.

Keywords: Aspect; Marker; Chinese; Thai

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทย

ตะวัน กังวานสุรไกร ธีรวัฒน์ ธีรพจน์

สาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร 10330 ประเทศไทย
อีเมล kangwansurakrai_t@hotmail.com

วันส่งบทความ 26 พฤษภาคม 2566 วันแก้ไขบทความ 26 มิถุนายน 2566

วันที่ตีพิมพ์บทความ 6 กรกฎาคม 2566

บทคัดย่อ

ภาษาจีนและภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่ใช้กาลหรือการผันกริยาเพื่อแสดงความหมายทางเวลา แต่ให้ความสำคัญกับการใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะในการสื่อความหมายทางเวลา การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการณลักษณะในทั้งสองภาษาส่วนมากอ้างอิงจากทฤษฎีเรื่องกาลและการณลักษณะของตะวันตกมาอธิบาย แต่ด้วยลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษาอาจทำให้การแบ่งประเภทแตกต่างกัน รวมทั้งการอธิบายความหมายที่มีความคล้ายกันไม่สามารถเทียบกันได้โดยสมบูรณ์ ปัจจุบันยังขาดแนวคิดเชื่อมโยงความหมายที่ทำให้การเข้าใจตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาจีนทั้งระบบ นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาจีนชาวไทยทำความเข้าใจความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยมักใช้การแปลความหมายที่อ้างอิงจากตำราเรียนหรือพจนานุกรม ส่งผลให้ไม่สามารถสร้างความเข้าใจที่สมบูรณ์และอาจคลาดเคลื่อนจากความหมายที่แท้จริงได้ บทความนี้จะเสนอรูปแบบแนวความคิดที่สามารถใช้จัดประเภทตัวบ่งชี้ตามคุณสมบัติทางความหมายได้ทั้งของภาษาจีนและภาษาไทย รวมถึงเสนอเกณฑ์การวิเคราะห์และการนิยามความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะเพื่อระบุความสัมพันธ์ระหว่างภาษาจีนและภาษาไทยได้

ผลการวิเคราะห์พบว่าความสัมพันธ์ทางความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยมี 3 ประเภท ได้แก่ 1) การนิยามความหมายและวิธีใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะของภาษาจีนและภาษาไทยที่เหมือนกัน 2) การนิยามความหมายและวิธีใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะของภาษาจีนและภาษาไทยที่คล้ายกัน และ 3) การนิยามความหมายและวิธีใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะของภาษาจีนและภาษาไทยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะทางภาษา

คำสำคัญ การณลักษณะ ตัวบ่งชี้ ภาษาจีน ภาษาไทย

1. บทนำ

ภาษาจีนไม่มีการผันรูปกริยาหรือการลงวิภัตปัจจัยเพื่อแสดงคุณสมบัติทางเวลา แต่ใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะต่าง ๆ ในการแสดงเวลา (Wang Li, 1943: p.6) ซึ่งมีลักษณะคล้ายภาษาไทยที่มีรูปภาษาที่สามารถแสดงความหมายเชิงการณลักษณะทางไวยากรณ์เป็นจำนวนมาก หากอ้างอิงแนวคิดเรื่องการณสมบูรณ์ หรือการณไม่สมบูรณ์ ตามแนวความคิดของ Smith (1997) มาจำกัดขอบเขตความหมายตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ในภาษาไทย ก็อาจไม่สามารถอธิบายระบบการณลักษณะในภาษาไทยได้ดีเท่าที่ควร (Tansiri,K., 2011: p.6-7) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในภาษาจีนและภาษาไทยจัดเป็นภาษาที่ไม่มีการใช้ระบบกาลหรือการผันกริยาเพื่อแสดงความหมายทางเวลา แต่จะใช้ระบบการณลักษณะในการสื่อถึงความหมายทางเวลาของผู้พูดผ่านตัวบ่งชี้การณลักษณะที่ค่อนข้างหลากหลายในการระบุความเป็นไปของเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มต้น ดำเนินการ คงสภาพ หรือ สิ้นสุด

แม้ว่าภาษาจีนและภาษาไทยจะใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะในการแสดงความหมายทางเวลาเหมือนกัน มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ใช้แสดงระบบการณลักษณะคล้ายกัน แต่การแบ่งประเภทหรือการกำหนดตัวบ่งชี้ของแต่ละภาษาก็ยังมีความแตกต่างกัน นักวิจัยภาษาจีนแบ่งประเภทการณลักษณะแบบกว้างมี 3 ประเภท (Zhang,Z.G., 1991) ซึ่งเป็นการแบ่งประเภทที่น้อยที่สุด และมีแบบละเอียดมากที่สุด 13 ประเภท (Lü, S.X., 1942) นักวิจัยภาษาไทยก็มีการแบ่งการณลักษณะทางไวยากรณ์หลายแบบเช่นแบ่งเป็น 4 ประเภท คือ การณสมบูรณ์ การณไม่สมบูรณ์ การณสมบูรณ์ในอดีต และสภาพใหม่ (Iwasaki, S. & Ingkaphirom, P., 2005: p.149-150) หรือการแบ่งการณลักษณะออกเป็น 3 กลุ่มตามการเลือกเน้นองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ได้แก่ 1) คำบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ที่เลือกเน้นบริเวณสภาพก่อนได้แก่คำว่า “จะ” 2) คำบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ที่เน้นบริเวณส่วนกลางของเหตุการณ์ได้แก่คำว่า “กำลัง” “อยู่” “ยัง” “แล้ว1” และ 3) คำบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ที่เน้นบริเวณสภาพหลังได้แก่คำว่า “เคย” และ “แล้ว2” (Tansiri, K., 2011: p.326) จะเห็นได้ว่า แม้ว่าภาษาไทยกับภาษาจีนจะใช้ตัวบ่งชี้การณลักษณะมาแสดงความหมายทางเวลาเหมือนกันแต่ก็มีการจัดประเภทแตกต่างกัน หรือแม้แต่ในภาษาเดียวกัน ก็มีการแบ่งประเภทไม่เป็นเอกฉันท์ตามฐานคิดที่แตกต่างกันของนักวิชาการในด้านการเรียนการสอน เมื่อต้องการเชื่อมโยงความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะมักจะใช้วิธีการแปลความหมาย เช่น แปลตัวบ่งชี้ “已经” ว่า “เสร็จสิ้นหรือแล้ว” (Iamworamate, T., 2013: p.1325) หรือแปลตัวบ่งชี้ “曾经” ว่า “เคย” (Iamworamate, T., 2013: p.107) ซึ่งการใช้วิธีดังกล่าวพบทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือทำให้ผู้เรียนเทียบเคียงความหมายและใช้งานได้ง่ายตรงตัว ข้อเสียคือขาดความเป็นระบบที่สามารถเชื่อมโยงการอธิบายความหมายเชิงการณลักษณะและยากต่อความเข้าใจเมื่อพบการใช้การณลักษณะที่สามารถแสดงความหมายที่ซับซ้อน ทั้งยังพบว่า การแปลความหมายดังกล่าวไม่สามารถเทียบเคียงความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะได้สมบูรณ์ เนื่องจากตัวบ่งชี้ในแต่ละภาษามีขอบเขตความหมายที่ไม่เท่ากัน และไม่สามารถเทียบเคียงความหมายตัวบ่งชี้ได้แบบหนึ่งต่อหนึ่ง ยังมีปัจจัยอื่นที่เป็นตัวตัดสินใจการเลือกใช้ตัวบ่งชี้ที่เหมาะสมที่สุด

จากปรากฏการณ์ทางการศึกษาการณลักษณะดังกล่าวพบว่า ยังขาดความเชื่อมโยงหรือแนวคิดที่สามารถอธิบายความหมายเชิงการณลักษณะในทั้งสองภาษาได้ ซึ่งในความเป็นจริงยังมีปัจจัยอื่น ๆ เช่นคำกริยาที่เลือกใช้ ความหมายแฝงที่สื่อความคิดของผู้พูดที่อาจทำให้ตัวบ่งชี้ดังกล่าวไม่สามารถเทียบเคียงได้ด้วย

ความหมายตามที่นิยามไว้เพียงอย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับบริบทที่เลือกใช้ ดังนั้นการทำความเข้าใจความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะที่อ้างอิงความหมายตายตัวจากตำราเรียนหรือพจนานุกรมทำให้ไม่สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางความหมายเชิงการณลักษณะของทั้งสองภาษาให้ถูกต้องได้

บทความนี้จึงต้องการนำเสนอแนวความคิดที่สามารถใช้จัดประเภทตัวบ่งชี้ตามคุณสมบัติทางความหมายได้ทั้งของภาษาจีนและภาษาไทยเพื่อเชื่อมโยงและเทียบเคียงความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาพรวมอย่างเป็นระบบ รวมถึงเสนอเกณฑ์การวิเคราะห์และการนิยามความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะเพื่อระบุความสัมพันธ์ทางความหมายที่สามารถใช้เชื่อมโยงความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะระหว่างภาษาจีนและภาษาไทยได้โดยหลีกเลี่ยงการแปลความหมายเฉพาะคำต่อคำ

2. ระบบการณลักษณะทางไวยากรณ์ (ตัวบ่งชี้การณลักษณะ) ในภาษาจีนและภาษาไทย

บทความนี้ได้ทบทวนวรรณกรรมเพื่อศึกษานิยามและการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้การณลักษณะและสรุปประเภทและความหมายของตัวบ่งชี้ เพื่อกำหนดเป็นกรอบความคิดของการวิเคราะห์ทีในครั้งนี

จากการศึกษาการจัดประเภทตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาจีนจากนักวิจัย 7 ท่าน พบว่ามีการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้ที่หลากหลายโดยมีการแบ่งประเภทและตัวบ่งชี้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้การณลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาจีน

张志公	李临定	高名凯	赵元任	王力	龚千炎	吕叔湘
已经完成 (了、过)	完成体 (了、由、上、出来)	完成、完全态、结果态 (过、结果补语)	完成态 (了)	完成貌 (了)	完成、实现态 (了1、了2、已经)	动作已经完成 (了、了)
已经开始 (着、起来、下去)	持续体，惯常体 (着、零形式动词)	进行态、绵延态 (着、正、在、正在)	不定过去态 (过)	近过去貌 (来着)	经历时态 (过、曾经)	既事相 (既、了)
尚未开始 (能愿动词、重动式)	开始继续体 (起来)	起动态 (刚、才、方、恰)	进行态 (着)	进行貌 (着)	近经历时态 (来着)	后事相 (来着)
	过延续体，将来继续体 (下去)	叠动态 (叠动式)	开始态 (起来)	开始貌 (起来)	进行、持续时态 (着、在、正、正在)	动作正在进行 (正、在、正在)
		加强态 (重复同样动词)	继续态 (下去)	继续貌 (下去)	起始时态 (起来)	方事相 (着)
			尝试态 (叠动式)	普通貌 (无标记)	继续时态 (下去)	起事相 (起、起来)
			(法子)	短时貌 (叠动式)	将行时态 (将要)	继事相 (下去)
					即行时态 (快要、就要、即将)	动作之将有 (要…了)
						先事相 (去、来)
						事相 (量词)
						短时相 (叠动式)
						屡发相 (叠用两个动词)
						反复相 (又、来…去…)

บทความนี้สนับสนุนความคิดการแบ่งประเภทของ Zhang, Z.G. (1982) ที่แบ่งประเภทการณัลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาจีนออกเป็น 3 ประเภท โดยกำหนดจากความหมายทางเวลาของตัวบ่งชี้ได้แก่ 1) การเสร็จสิ้นของเหตุการณ์หมายถึงเหตุการณ์เสร็จสิ้นสมบูรณ์ลงแล้ว 2) การเกิดขึ้นของเหตุการณ์หมายถึงเหตุการณ์อุบัติ คงสภาพและดำเนินต่อเนื่อง และ 3) การยังไม่เกิดขึ้นของเหตุการณ์หมายถึงเหตุการณ์ที่ยังมาไม่ถึงหรือจะเกิดขึ้นในระยะเวลาอันใกล้ โดยเป็นการมองภาพรวมของระบบการณัลักษณะและทำให้จัดประเภทได้ง่ายไม่ซับซ้อน

ส่วนงานวิจัยของภาษาไทยพบว่า ส่วนใหญ่มุ่งเน้นในการศึกษาการให้คำจำกัดความหรือนิยามความหมายและแสดงวิธีใช้ของตัวบ่งชี้การณัลักษณะมากกว่าการจัดประเภท ส่วนมากอ้างอิงทฤษฎีเกี่ยวกับการณัลักษณะจากแนวคิดของภาษาอังกฤษ กล่าวคือ แบ่งเป็นการณัสมบูรณ์ หมายถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์สิ้นสุดลงแล้วและการณัไม่สมบูรณ์หมายถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ยังดำเนินอยู่ ยกเว้นงานของ Tansiri, K. (2011) ได้อ้างอิงทฤษฎีการจำแนกเหตุการณ์จากการเน้นความหมายของตัวบ่งชี้ในประโยคของ Dik, S. (1989) มาประยุกต์ใช้กับภาษาไทย โดยแบ่งการณัลักษณะเป็น 3 ประเภท ได้แก่ตัวบ่งชี้ที่แสดงการเน้นสภาพก่อนสภาพส่วนกลางและสภาพหลัง การแบ่งประเภทของ Tansiri, K. (2011) นี้ค่อนข้างสอดคล้องกับการแบ่งประเภทของ Zhang, Z.G. (1982)

บทความนี้พัฒนารูปแบบการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้การณัลักษณะจากแนวคิดของ Zhang, Z.G.(1982) และ Tansiri, K. (2011) โดยกำหนดเป็น 3 ประเภท ได้แก่

- 1) การณัลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงเวลาของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว หมายถึงการประกอบตัวบ่งชี้การณัลักษณะที่ด้านหน้าหรือด้านหลังกริยา เพื่อบ่งชี้ลักษณะเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว
- 2) การณัลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด หมายถึงการประกอบตัวบ่งชี้การณัลักษณะที่ด้านหน้าหรือด้านหลังกริยา เพื่อบ่งชี้ลักษณะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ยังไม่สิ้นสุด
- 3) การณัลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หมายถึงการประกอบตัวบ่งชี้การณัลักษณะที่ด้านหน้าหรือด้านหลังกริยา เพื่อบ่งชี้ลักษณะเหตุการณ์ที่ยังเกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น

บทความนี้ได้รวบรวมตัวบ่งชี้การณัลักษณะเพื่อกำหนดเป็นสมาชิกของการจัดประเภททั้งสามแบบข้างต้นและเพื่อศึกษาความหมายของตัวบ่งชี้และความหมายตามบริบทจากประโยคตัวอย่างที่ปรากฏในงานวิจัยภาษาจีนของ Gong, Q.Y. (2012) Deng, S.X. (1985) Chen, P. (1988) Dai, Y.J. (1997) Chen, Q.R. (2003) และรวบรวมตัวบ่งชี้การณัลักษณะภาษาไทยจากงานวิจัยของ Supanvanich, I. (1985) Kanchanawan, N. (1979) Iwasaki, S. & Ingkaphirom, P. (2005) Phanthumetha, B. (1971) และ Tansiri, K. (2011) ผลการรวบรวมพบตัวบ่งชี้การณัลักษณะภาษาจีนจำนวน 24 ตัวบ่งชี้และตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาไทยจำนวน 14 ตัวบ่งชี้ เมื่อจัดประเภทตามแนวคิดการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้การณัลักษณะ 3 ประเภทตามที่กล่าวข้างต้น รวมถึงตำแหน่งตามการปรากฏในประโยคได้ผลดังนี้

ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะทางไวยากรณ์ในภาษาจีนและภาษาไทย

ประเภท	ภาษาจีน			ภาษาไทย		
	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ตำแหน่ง	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ตำแหน่ง
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	1.	了 ₁	หลังกริยา	1.	แล้ว	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	2.	了 ₂	ท้ายประโยค	2.	ได้	หน้ากริยา
	3.	已经	หน้ากริยา	3.	จบ	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	4.	好	หลังกริยา	4.	เสร็จ	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	5.	完	หลังกริยา	5.	ไป	หลังกริยา
	6.	来着	ท้ายประโยค	6.	เพิ่ง	หน้ากริยา
	7.	刚	หน้ากริยา	7.	เคย	หน้ากริยา
	8.	过	หลังกริยา	8.	มา	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	9.	曾经	หน้ากริยา			
	10.	下来	หลังกริยา			
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด	11.	起来	หลังกริยา	9.	กำลัง	หน้ากริยา
	12.	正在	หน้ากริยา	10.	อยู่	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	13.	正	หน้ากริยา	11.	ไป	หลังกริยาหรือท้ายประโยค
	14.	在	หน้ากริยา			
	15.	呢	ท้ายประโยค			
	16.	着	หลังกริยา			
	17.	下去	หลังกริยา			
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น	18.	即	หน้ากริยา	12.	จะ	หน้ากริยา
	19.	即将	หน้ากริยา	13.	จน	หน้ากริยา
	20.	将	หน้ากริยา	14.	เกือบ	หน้ากริยา
	21.	将要	หน้ากริยา			
	22.	要	หน้ากริยา			
	23.	快(要)	หน้ากริยา			
	24.	就要	หน้ากริยา			

3. การกำหนดนิยามตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทย

บทความนี้ได้กำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายของตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะโดยประยุกต์จากเกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายของตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะของ Tansiri, K. (2011) เพื่อใช้กำหนดนิยามความหมายตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะทั้งของภาษาจีนและของภาษาไทยด้วยระบบเดียวกัน มุ่งหวังให้เห็นความเชื่อมโยงทางความหมายของการณั้ลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาจีนและภาษาไทยร่วมกันเพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าใจผ่านการแปล เกณฑ์วิเคราะห์นี้มี 3 ประการ ได้แก่

1) จุดเน้นสภาพของเหตุการณ์ อ้างอิงการศึกษาความหมายของการณั้ลักษณะในส่วนย่อยของเหตุการณ์ ซึ่งให้ความสำคัญกับการศึกษาเฉพาะจุดเริ่มต้น ส่วนกลาง หรือ จุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ โดยสามารถแบ่งตัวบ่งชี้ออกเป็น (1.1) ตัวบ่งชี้ที่เน้นสภาพตอนต้นของเหตุการณ์ หมายถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงเหตุการณ์อุบัติขึ้นและมีอยู่ (พบได้ในกลุ่มตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด) (1.2) ตัวบ่งชี้ที่เน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์ หมายถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงสภาพที่เหตุการณ์ซึ่งอุบัติขึ้นแล้ว กำลังดำเนินอยู่หรือคงสภาพ (พบได้ในกลุ่มตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด) และ

(1.3) ตัวบ่งชี้ที่เน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์ หมายถึงตัวบ่งชี้ที่แสดงว่าเหตุการณ์จบสิ้นหรือสิ้นสุดลง และแนวโน้มที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (พบได้ในกลุ่มการณลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้วและการณลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้น) ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากความหมายและคุณสมบัติอื่น ๆ ก็จะทำให้จำแนกในเบื้องต้นได้ว่าเหตุการณ์นั้นอยู่ในระยะไหน ขึ้นตอนไหน ทั้งยังสามารถระบุภาพรวมของเหตุการณ์ได้ชัดเจนขึ้น

2) เวลาอ้างอิงของเหตุการณ์ ตัวบ่งชี้จะสื่อความหมายให้รู้ว่าเหตุการณ์จะเกิดขึ้นเมื่อไรโดยใช้เวลาที่กล่าวถ้อยเป็นจุดอ้างอิง แบ่งได้เป็น (2.1) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเวลากล่าวถ้อย หมายถึง เหตุการณ์จบหรือสิ้นสุดไปแล้วก่อนที่ผู้พูดกล่าวถ้อย (2.2) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะกล่าวถ้อย หมายถึงเหตุการณ์และการกล่าวถ้อยเกิดขึ้นพร้อมกัน ในเวลาเดียวกัน และ (2.3) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังเวลากล่าวถ้อย หมายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหลังจากการกล่าวถ้อย

3) ตัวบ่งชี้การณลักษณะที่สื่อความหมายแฝง ตัวบ่งชี้บางตัวมีการแฝงความหมายเฉพาะที่แสดง ความตั้งใจ การตัดสินใจหรือการคาดคะเนของผู้พูด

เมื่อใช้กรอบวิเคราะห์รูปแบบแนวคิดการแบ่งประเภทตัวบ่งชี้การณลักษณะ 3 ประเภทและเกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายของตัวบ่งชี้ 3 ข้อ มากำหนดนิยามความหมายของตัวบ่งชี้การณลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยจะได้ผลตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ตารางการนิยามความหมายตัวบ่งชี้ในภาษาจีนและภาษาไทย

ประเภท	ตัวบ่งชี้จีน	คำนิยามตัวบ่งชี้	ประเภท	ตัวบ่งชี้ไทย	คำนิยามตัวบ่งชี้
การณลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	1. 了 ₁	เหตุการณ์ได้หยุด ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์	การณลักษณะที่ระบุดจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	1. ไป	เหตุการณ์ได้หยุด ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ แฝงความหมายถึงการสูญสิ้นไป
	2. 了 ₂	เหตุการณ์ที่หนึ่งสิ้นสุดลงและเปลี่ยนสภาพเข้าสู่สภาพที่สอง ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย หรือ ระยะแรกของเหตุการณ์ที่หนึ่งสิ้นสุดลงพร้อมแสดงปริมาณหรือระยะเวลาที่สะสมมาในระยะแรก ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย และนับต่อหรือเริ่มนับใหม่ในระยะที่สอง หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์		2. แล้ว	เหตุการณ์แรกสิ้นสุดลงและเปลี่ยนสภาพเข้าสู่สภาพสมบูรณ์ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย จัดเป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์
	3. 已经	เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น ก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์		3. ได้	เหตุการณ์ได้มีอยู่ก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย จัดเป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์
	4. 好	เหตุการณ์หนึ่งได้ดำเนินจนจบกระบวนการอย่างน่าพอใจ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์ ทั้งยังกล่าวถึงความเป็นความคิดความรู้สึกของผู้พูดด้วย		4. เสร็จ	เหตุการณ์ได้ดำเนินไปจนจบกระบวนการได้ตามที่ผู้พูดต้องการ ได้ผลสมประสงค์ของผู้พูด บรรลุเป้าหมาย ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์
	5. 完	เหตุการณ์หนึ่งได้ดำเนินมาจนจบกระบวนการในตอนท้ายของเหตุการณ์อย่างครบถ้วน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย พร้อมแฝงความคิดความรู้สึกของผู้พูดด้วย		5. จบ	เหตุการณ์ที่พูดถึงได้ดำเนินมาจนจบกระบวนการในตอนท้ายของเหตุการณ์อย่างครบถ้วน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวถ้อย จัดเป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์

	6. 来着	เหตุการณ์ได้จบกระบวนการก่อนหน้าเวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์ โดยแฝงความคิด ความรู้สึกของผู้พูดที่รู้สึกว่าการณ์ที่จบ กระบวนการไปนั้นได้ผ่านไปไม่นาน		6. เพิ่ง	เน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน หน้า ไม่ห่างจากเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อยตาม ที่คนจะภาวะ ความรู้สึกของผู้พูด		
	7. 刚	เน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อนหน้า ไม่ห่างจากเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อยตามความรู้สึกของผู้พูด		7. เคย	เหตุการณ์ได้จบกระบวนการไปแล้วก่อนหน้าเวลา กล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของ เหตุการณ์ และแสดงประสบการณ์ของผู้พูด ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย		
	8. 过	เหตุการณ์ได้จบกระบวนการไปแล้วก่อนหน้า เวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้าย ของเหตุการณ์		8. มา	เหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อย เหตุการณ์อาจคงสภาพหรือเปลี่ยนแปลงหลัง เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพ ในตอนท้ายของเหตุการณ์ เป็นการสื่อถึงตลอด ระยะเวลาจากอดีตจนถึงเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อย โดยมากจะแสดงร่วมกับระยะเวลาที่ท้าย ประโยค		
	9. 曾经	เหตุการณ์ได้มีอยู่ก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของ เหตุการณ์		9. กำลัง	เหตุการณ์กำลังดำเนิน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของ เหตุการณ์		
	10. 下来	เหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เหตุการณ์อาจคงสภาพหรือ เปลี่ยนแปลงหลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์		10. อยู่	เหตุการณ์คงสภาพอยู่ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของ เหตุการณ์		
	การณ ลักษณะที่ ระบุจุดหรือ ช่วงเหตุ การณที่ เกิดขึ้นแต่ ยังไม่สิ้นสุด	11. 起来		เหตุการณ์ได้เริ่มต้นขึ้นหรืออุบัติขึ้นแล้ว ณ เวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนต้นของเหตุการณ์	การณ ลักษณะที่ ระบุจุดหรือ ช่วง เหตุการณที่ เกิดขึ้นแต่ ยังไม่สิ้นสุด	11. ไป	เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อยและคงสภาพอยู่อย่างนั้นไปเรื่อย ๆ หลังเวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพ ตอนกลางของเหตุการณ์
		12. 正在		เหตุการณ์กำลังดำเนินหรือได้ดำเนินอยู่ ณ เวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นกาลและ ลักษณะในเวลาเดียวกัน เป็นการเน้นสภาพ ตอนกลางของเหตุการณ์	การณ	12. จะ	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดหรืออุบัติขึ้น หลังเวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการให้ข้อมูลตาม ที่คนจะภาวะของผู้พูดจากสิ่งแวดล้อม เงื่อนไขหรือ เหตุผลบางอย่างทำให้มีความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์ ดังกล่าวจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เป็นการเน้นสภาพ ตอนท้ายของเหตุการณ์
		13. 正		เหตุการณ์ปรากฏขึ้น ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย แฝงความคิดความรู้สึกของผู้พูด ว่าเหตุการณ์นั้นปรากฏขึ้นเดี่ยวนั้น ขณะนั้น สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการให้เป็นหรือ คาดการณ์ไว้ว่าควรจะเป็น เป็นการเน้นสภาพ ตอนกลางของเหตุการณ์	ลักษณที่ ระบุจุดหรือ ช่วงเหตุ การณที่ยัง ไม่เกิดขึ้นแต่ มีแนวโน้มที่	13. จวน	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลากว่าถ้อย ตามความคิดความรู้สึกของผู้ พูดจากการคาดคะเน ความเป็นไปได้หรือ ข้อเท็จจริงที่เป็นตามความคิดความรู้สึกของผู้พูด เน้นที่ระยะ ของเหตุการณ์ที่คิดว่ากระชั้นจวนตัวเข้ามาแล้ว เป็น การเน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์
		14. 在		เหตุการณ์กำลังดำเนิน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เน้นย้ำที่ลักษณะที่ดำเนินในขณะนั้น เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	จะเกิดขึ้น	14. เกือบ	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลากว่าถ้อย จากความคิดหรือความรู้สึกของ ผู้พูดเช่นการคาดคะเนหรืออ้างอิงจากหลักการและ เหตุผลความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้น เน้นในการใช้งานกับความหมายที่สื่อถึงความรอด ตาย รอดพ้น หวาดหวัดหรือสิ่งที่ไม่ควรจะเกิดหรือ จะเป็น เป็นการเน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์

	15. 呢	เหตุการณ์ดำเนินอยู่ ณ เวลากล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	
	16. 着	เหตุการณ์คงสภาพอยู่ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของ เหตุการณ์	
	17. 下去	เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อยและคงสภาพอยู่อย่างนั้นไปเรื่อย ๆ หลัง เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย เป็นการเน้น สภาพตอนกลางของเหตุการณ์	
การณ์ ลักษณะที่ ระบุดหรือ ช่วง เหตุการณ์ที่ ยังไม่เกิดขึ้น แต่มี แนวโน้มที่ จะเกิดขึ้น	18. 即	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย แฝงความคิดความรู้สึกของผู้ พุดเช่นการคาดคะเนหรืออ้างอิงจากหลักการ และเหตุผลความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์นั้น ๆ จะ เกิดขึ้น เป็นการเน้นสภาพก่อนตอนต้นของ เหตุการณ์	
	19. 即将	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดหรืออุบัติขึ้น หลัง เวลาอ้างอิงหรือเวลา กล่าวถ้อย แฝงความคิด ความรู้สึกของผู้พูดจากสิ่งแวดล้อมหรือเหตุผล บางอย่างทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นในไม่ ช้า เป็นการเน้นสภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	
	20. 将	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย แฝงความคิดความรู้สึกของผู้ พุดจากการคาดคะเนหรือความต้องการ เป็นการ เน้นสภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	
	21. 将要	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย โดยแฝงทัศนะภาวะความคิด ความรู้สึกของผู้พูดที่แสดงความปรารถนา ความ ตั้งใจ หรือความต้องการของผู้พูด เป็นการเน้น สภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	
	22. 要	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย โดยแฝงความคิดความรู้สึก ของผู้พูดที่แสดงความปรารถนา ความตั้งใจ หรือ ความต้องการ เป็นการเน้นสภาพก่อนตอนต้น ของเหตุการณ์	
	23. 快要	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย โดยแฝงความคิดความรู้สึก ของผู้พูดที่แสดงการคาดคะเนตามหลักการและ เหตุผลจากความรู้สึก เป็นการเน้นสภาพก่อน ตอนต้นของเหตุการณ์	
	24. 就要	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิง หรือเวลา กล่าวถ้อย ตามการคาดคะเนหรือการ รับรู้ข้อมูลของผู้พูด เนื่องไขบางประการจะ นำไปสู่สิ่งที่จะเกิดขึ้น หากบรรลุเงื่อนไข ก็จะ นำมาซึ่งแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นดังกล่าว เป็นการ เน้นสภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	

4. สรุปและอภิปรายผล

รูปแบบแนวคิดการแบ่งประเภทการณัลักษณะของภาษาจีนและภาษาไทยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การณัลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว
2. การณัลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด
3. การณัลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น

เกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายของตัวบ่งชี้การณัลักษณะเพื่อกำหนดนิยามที่เชื่อมโยงกันของทั้งสองภาษา มี 3 ประการ ได้แก่

1. จุดเน้นสภาพของเหตุการณ์
2. เวลาอ้างอิงของเหตุการณ์
3. ความหมายแฝงในตัวบ่งชี้ที่สื่อความคิดของผู้พูด

เมื่อใช้รูปแบบแนวคิดการแบ่งประเภทและเกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายข้างต้นมากำหนดนิยามความหมายของตัวบ่งชี้การณัลักษณะของภาษาจีนและภาษาไทยพบว่า ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยมีความสัมพันธ์ทางความหมายใน 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์ตรงกัน
2. ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์คล้ายกัน และ
3. ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีเอกลักษณ์ทางภาษาเฉพาะตน

(ประโยคตัวอย่างประกอบคำอธิบายตัวบ่งชี้การณัลักษณะภาษาไทยและภาษาจีนในบทความวิชาการฉบับนี้ อ้างอิงจากคลังข้อมูลภาษาจีกกลางปัจจุบันของมหาวิทยาลัยปักกิ่งและคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพพระรัตนราชสุตาฯ สยามบรมราชกุมารี คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

1. ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์ตรงกัน ตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์ตรงกันมีทั้งสิ้น 3 คู่ ซึ่งตัวบ่งชี้การณัลักษณะที่แสดงคำนิยามเหมือนกันหรือแสดงความหมายไปในทิศทางเดียวกันสามารถถ่ายโอนทางความหมายระหว่างภาษาได้อย่างสมบูรณ์ กล่าวคือผู้เรียนของทั้งสองภาษาจะสามารถเข้าใจตัวบ่งชี้ซึ่งกันและกันได้โดยง่าย มีโอกาสเกิดข้อผิดพลาดน้อยหรือไม่มี รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ตารางแสดงการเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณัลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์ตรงกัน

ประเภท	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ความหมาย	ตัวอย่างประโยค
การณัลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	1.	了 ₂ ; แล้ว	เหตุการณ์ที่หนึ่งสิ้นสุดลงและเปลี่ยนสภาพเข้าสู่สภาพที่สอง ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลาก้าวถ้อย หรือระยะแรกของเหตุการณ์ที่หนึ่งสิ้นสุดลงพร้อมแสดงปริมาณหรือระยะเวลาที่สะสมมาในระยะแรก ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลาก้าวถ้อย และนับต่อหรือเริ่มนับใหม่ในระยะที่สอง หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลาก้าวถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์	他在这家公司工作了三年了。 เมื่อก่อนร้องไห้คนเดียวบ่อยบัวก็ไม่ค่อยอยากเล่าอะไรให้แม่ฟังมากเพราะเราเลือกแล้วกลัวแม่คิดมาก

	2.	刚; เพิ่ง	เน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้า ไม่ห่างจากเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อยตาม ความหมายแฝงที่สื่อความรู้สึกของผู้พูด	我的儿子 刚 从牛津大学毕业。 ประเทศจีนแต่ก่อนไม่ยอมรับการโฆษณาเลย เพิ่ง เริ่มมีเมื่อ 4-5 ปีมานี้เอง
การณั้ลักษณะที่ ระบุจุดหรือช่วง เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นแต่ยังไม่ สิ้นสุด	3.	正在; 正; 在; กำลัง	เหตุการณ์กำลังดำเนิน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่า ถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	调查工作此刻 正在 进行中。 我 正 想找他, 凑巧他来了。 他 在 跟朋友打电话。 ในระหว่างที่เขากำลังตัดโค่นต้นไม้ฉัน ผมรู้สึก เสียดายภาพเก่าของคลองสาธิต

2. ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์คล้ายกัน ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์คล้ายกันมีทั้งสิ้น 9 กลุ่ม พบโดยมีทั้งการแสดงค่านิยมของตัวบ่งชี้ที่เหมือนกันแต่มีวิธีการใช้ที่แตกต่างกันและมีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน แต่มีค่านิยมที่แตกต่างกัน ตัวบ่งชี้ในกลุ่มนี้มีผลต่อการเข้าใจความหมายและวิธีการใช้แต่มีรายละเอียดที่อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดหากผู้เรียนอิงความหมายหรือวิธีการใช้ของภาษาใดภาษาหนึ่งมากเกินไป รายละเอียดดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ตารางแสดงการเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความสัมพันธ์คล้ายกัน

ประเภท	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ความหมาย	ตัวอย่างประโยค	ความแตกต่าง
การณั้ ลักษณะที่	1.	了 ; 去; มา	เหตุการณ์ได้หยุด ณ เวลาอ้างอิงหรือ เวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์ ใน “了 ; 去” เหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนเวลาอ้างอิงหรือ เวลากว่าถ้อย เหตุการณ์อาจคงสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงหลังเวลาอ้างอิงหรือ เวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์ เป็นการสื่อถึง ตลอดระยะเวลาจากอดีตจนถึงเวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย โดยมากจะ แสดงร่วมกับระยะเวลาที่ท้ายประโยค ใน “มา”	我看了一晚上电视。 แสดงว่าช่วงที่เสียคุณพ่อไปลูกคนนี้ อายุยังน้อย คือยังอยู่ในระดับวัยเด็ก ตอนปลาย นี่คือความคิดของลินปิ่นนี้มันอายุ35- 36ปีแล้วและเลิกกับเมียมาได้สองปี กว่า	ตัวบ่งชี้ “ไป” แฝงความหมายถึง การสูญสิ้นไป ตัวบ่งชี้ “มา” สื่อถึงตลอด ระยะเวลาตั้งแต่เริ่มจนถึง ณ เวลา อ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย สามารถ แสดงร่วมกับระยะเวลาได้
	2.	过; เคย	เหตุการณ์ได้จบกระบวนการไปแล้วก่อน หน้าเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์	他当 过 老师。 สมัยก่อนทะเลไทย เคย เต็มไปด้วยกุ้ง มังกร	ตำแหน่งการวางตัวบ่งชี้แตกต่างกัน
	3.	已经; 曾经; ได้	เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น ก่อนเวลาอ้างอิงหรือ เวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์ ใน “已经; ได้” เหตุการณ์ได้มีอยู่ก่อนเวลาอ้างอิงหรือ เวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพใน ตอนท้ายของเหตุการณ์ ใน “曾经”	这项产品的质量 已经 过 关。 他 曾经 是一名高尔夫球 手。 ราชวงศ์หมิงได้พระราชทานตราตั้ง กษัตริย์สยาม	“已经” เน้นย้ำที่การสิ้นสุด ปรากฏเดี่ยวได้จะต้องปรากฏ ร่วมกับการณั้สัมฤทธิผลเท่านั้น “曾经” เน้นย้ำที่ประสบการณ์ของ ผู้พูด “ได้” สื่อได้ทั้งสองตัวบ่งชี้ใน ภาษาจีน เมื่อประกอบร่วมกันกับ “ไป” จะหมายถึง “已经” หาก ประกอบร่วมกับ “เคย” จะหมายถึง “曾经”

ระบุดูหรือช่วงของการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	4.	好; เสร็จ	เหตุการณ์หนึ่งได้ดำเนินจนจบ กระบวนการอย่างน่าพอใจ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนท้ายของเหตุการณ์ ทั้งยังกล่าวถึงความเป็นที่คนะภาวะของผู้พูดด้วย	做好这件事对大家有利。 ทุกคนหันมามองมองเสร็จก็หันกลับทำงานต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น	ตำแหน่งการวางตัวบ่งชี้แตกต่างกัน
	5.	完; จบ	เหตุการณ์หนึ่งได้ดำเนินมาจนจบ กระบวนการในตอนท้ายของเหตุการณ์ อย่างครบถ้วน ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย พร้อมแฝงการสื่อความคิดของผู้พูดด้วย	他唱完歌, 恭恭敬敬地给大家一鞠躬。 อัยกกลับมามานะจนเรียนจบมีหน้าที่การงานดี	ตำแหน่งการวางตัวบ่งชี้แตกต่างกัน
	6.	下来; มา	เหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เหตุการณ์อาจคงสภาพหรือเปลี่ยนแปลงหลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ เป็นการสื่อถึงตลอดระยะเวลาจากอดีตจนถึงเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย	我们要把节省下来的资金用于经济建设。 เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน จึงเป็นวรรณคดีที่มีผู้แต่งหลายคน และแต่งเติมต่อเนื่องกันมาหลายสมัย	ในภาษาไทยสามารถแสดงร่วมกับระยะเวลาที่ท้ายประโยคได้
การณ์ลักษณะที่ระบุดูหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด	7.	着; อยู่	เหตุการณ์คงสภาพอยู่ ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	她穿着一件红色的短上衣。 เดินวนอยู่หน้าร้านจนหน้ามัน เลยนั่งบนตอมไม้หน้าร้านมีตมๆ	ตำแหน่งการวางตัวบ่งชี้แตกต่างกัน
	8.	下去; ไป	เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อยและคงสภาพอยู่อย่างนั้นไปเรื่อย ๆ หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	天气可能再冷下去, 务必做好防冻保暖工作。 โรคเบาหวานเป็นโรคที่ต้องช่วยตัวเองให้มากกว่าอาศัยการรักษาหรือความช่วยเหลือจากแพทย์ ผู้ป่วยต้องปฏิบัติตัวไปจนตลอดชีวิต	ตำแหน่งการวางตัวบ่งชี้แตกต่างกัน และการใส่กรรรมของภาษาไทยที่หน้าตัวบ่งชี้ แต่โดยทั่วไปมักไม่ประกอบกรรรม
การณ์ลักษณะที่ระบุดูหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น	9.	即; 即 将; 将; 将要; 要; 快 (要); 就 要; จะ	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากว่าถ้อย ตามความหมายแฝงที่สื่อความคิดของผู้พูด	大雨凌晨即止。 理想即将实现。 这本书将受到严厉地批评。 他整个夏天将要去做辅导工作。 快和叔叔挥手道别, 叔叔要走了。 饭快熟了。 今年夏天他大学就要毕业了。 หากเวลาจำกัดจะยกเลิกรายการข้อบ่งชี้ออกไปเสีย	จุดเน้นย้ำทางความหมายของตัวบ่งชี้แตกต่างกัน “即” ใช้ในภาษาเขียน เน้นความคาดคะเน “即将” เน้นความเป็นไปได้จากแวดล้อมและเหตุผล “将” ใช้ในภาษาเขียน เน้นความคาดคะเน “将要” เน้นความปรารถนา ความตั้งใจ “要” เน้นความปรารถนา ความตั้งใจ “快(要)” เน้นความคาดคะเน “就要” เน้นการบรรลุเงื่อนไขที่นำมาซึ่งแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น “จะ” เน้นการให้ข้อมูลตามหลักการและเหตุผล

3. ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยที่มีเอกลักษณ์ทางภาษาเฉพาะตน ตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยมีเอกลักษณ์ทางภาษามีทั้งสิ้น 5 ตัวบ่งชี้ โดยเป็นการสื่อความหมายและมีวิธีใช้ในเพียงภาษาเดียว ไม่ปรากฏความหมายที่เหมือนหรือสามารถเทียบเคียงได้ในอีกหนึ่งภาษา ตัวบ่งชี้กลุ่มนี้ปรากฏการสื่อความหมายและวิธีการใช้เฉพาะในภาษาใดภาษาหนึ่งเท่านั้นจึงเป็นความยากหนึ่งของผู้เรียนที่ต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจใหม่ทั้งหมด

ตารางที่ 4.3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะในภาษาจีนและภาษาไทยมีเอกลักษณ์เฉพาะทางภาษา

ประเภท	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ความหมาย	ตำแหน่งตัวอย่างประโยค	ความแตกต่าง
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงของเหตุการณ์ที่สิ้นสุดลงแล้ว	1.	来着	เหตุการณ์ได้จบกระบวนการก่อนหน้าเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวล้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนท้ายของเหตุการณ์ โดยแฝงทัศนะภาวะของผู้พูดมีรู้สึกว้าเหตุการณ์ที่จบกระบวนการไปนั้นได้ผ่านไปไม่นาน	我之前也邀请他全家去北京玩 来着 。	ไม่ปรากฏการใช้งานในภาษาไทย หากต้องการอธิบายความหมายของตัวบ่งชี้ดังกล่าวต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ช่วยเสริมความหมาย
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่สิ้นสุด	2.	起来	เหตุการณ์ได้เริ่มต้นขึ้นหรืออุบัติขึ้นแล้ว ณ เวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวล้อย เป็นการเน้นสภาพในตอนต้นของเหตุการณ์	他一辩论 起来 就十分激动。	ในภาษาไทยใช้โครงสร้างกริยาเรียงในการอธิบายถึงลักษณะที่เริ่มต้นหรืออุบัติขึ้นหรือใช้ข้อค้ประกอบอื่น ๆ ในการอธิบาย
	3.	呢	เหตุการณ์ดำเนินอยู่ ณ เวลากล่าวล้อย เป็นการเน้นสภาพตอนกลางของเหตุการณ์	他打信 呢 。	ไม่ปรากฏการใช้งานในภาษาไทย หากต้องการอธิบายความหมายของตัวบ่งชี้ดังกล่าวต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ช่วยเสริมความหมาย
การณั้ลักษณะที่ระบุจุดหรือช่วงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นแต่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น	4.	จวน	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวล้อย ตามทัศนะภาวะของผู้พูดจากการคาดคะเน ความเป็นไปได้หรือข้อเท็จจริงที่เป็นตามความคิดของผู้พูดเน้นที่ระยะของเหตุการณ์ที่คิดไว้กระชั้นจวนตัวเข้ามาแล้ว เป็นการเน้นสภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	ตัวกล้อ้งร้องเบาๆ เมื่อเมมม่รี จวน หมด	มีจุดเน้นย้าทางความหมายที่แตกต่างกัน ไม่สามารถเทียบคู่ได้กับตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะใด ๆ ในภาษาจีนได้ หากต้องการอธิบายความหมายของตัวบ่งชี้ดังกล่าว ต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ช่วยเสริมความหมาย
	5.	เกือบ	เหตุการณ์มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้น หลังเวลาอ้างอิงหรือเวลากล่าวล้อย จากความคิดหรือความรู้สึกของผู้พูดเช่นการคาดคะเนหรืออ้างอิงจากหลักการและเหตุผลความเป็นไปได้ที่เหตุการณ์นั้น ๆ จะเกิดขึ้น เน้นในการใช้งานกับความหมายที่สื่อถึงความรอดตาย รอดพ้น หวาดหวัดหรือสิ่งที่ไม่ควรเกิดหรือจะเป็น เป็นการเน้นสภาพก่อนตอนต้นของเหตุการณ์	บางวันที่หวจัดและฝนตกหนักม่มีอะโรมาขายในหมู่บ้าน ผม เกือบ กินอาหารเม้ดของหมาแก่ล้มกาแฟ	มีจุดเน้นย้าทางความหมายที่แตกต่างกัน ไม่สามารถเทียบคู่ได้กับตัวบ่งชี้การณั้ลักษณะใด ๆ ในภาษาจีนได้ หากต้องการอธิบายความหมายของตัวบ่งชี้ดังกล่าว ต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ช่วยเสริมความหมาย

การแบ่งประเภทและการกำหนดนิยามที่เสนอในบทความนี้อาจไม่สามารถนำไปใช้เป็นเนื้อหาในการเรียนการสอนได้โดยตรง แต่มุ่งเน้นเพื่ออธิบายแก่ผู้สอนเพื่อนำไปปรับใช้ในการกำหนดสถานการณ์ตัวอย่างและใช้เป็นหลักในการอธิบายความหมายของตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย เมื่อกำหนดสถานการณ์

จากเกณฑ์การแบ่งประเภทและเกณฑ์กำหนดนิยามความหมายแล้ว จึงเสนอประโยคตัวอย่างที่ปรากฏตัวบ่งชี้ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ทั้งภาษาจีนและภาษาไทย โดยไม่จำเป็นต้องแปลความหมายจากประโยคภาษาไทยเป็นภาษาจีน หรือแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย แต่ให้สังเกตความหมายจากประโยคทั้งสองภาษาจากมุมมองการกำหนดนิยาม

อย่างไรก็ตาม บทความนี้มุ่งเน้นการสร้างรูปแบบการแบ่งประเภทของกรณีลักษณะที่ใช้ได้กับทั้งภาษาไทยและภาษาจีนรวมถึงกำหนดนิยามความหมายของตัวบ่งชี้ต่าง ๆ เท่านั้น การสร้างสถานการณ์จากการกำหนดนิยามในบทความนี้ ยังจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมเพื่อสร้างความสมบูรณ์ของการนำไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

บรรณานุกรม

- Bernard, C. (1976). *Aspect*. Cambridge University Press.
- Carlota, S. (1997). *The parameter of aspect (2nd ed.)*. Kluwer Academic Publishers.
- Chen, C.R. (2003). *The research of Chinese aspect* [Doctoral Dissertation]. Central China Normal University. (in Chinese)
- Chen, P. (1988). *A discussion of Modern Chinese time system by three-plane theory*. Zhongguo yuwen. The Commercial Press. (in Chinese)
- Dai, Y.J. (1997). *The research of aspect system in Chinese*. Zhejiang Education Publishing House. (in Chinese)
- Deng, S.X. (1985). The temporal structure of Chinese verb. *Language Teaching and Research*, 4, 7-17. (in Chinese)
- Dik, S. (1989). *The theory of functional grammar, part I: The structure of the clause*. Foris Publications.
- Gao, M.K. (1948). *The discussion of Chinese grammar*. The Commercial Press. (in Chinese)
- Gong, Q.Y. (1995). *Phase tense aspect in Mandarin Chinese*. The Commercial Press. (in Chinese)
- Iamworamate, T. (2013). *A new Chinese-Thai dictionary (30th ed.)*. Ruamsarn Publisher. (in Thai)
- Iwasaki, S. & Ingkaphirom, P. (2005). *A reference Grammar of Thai*. Cambridge University Press.
- Kanchanawan, N. (1979). How to call tense in Thai. *Journal of the Faculty of Arts, Chulalongkorn University*, 11(2), 5-19. (in Thai)
- Li, L.D. (1983). *Verb of modern Chinese*. Social Sciences in China Press. (in Chinese)
- Lü, S.X. (1942). *Essentials of Chinese grammar*. The Commercial Press. (in Chinese)

- Phanthumetha, B. (1971). *Laksana phasa Thai*. Ramkhamhaeng University Press. (in Thai)
- Phanthumetha, N. (2011). *Thai grammar (6th ed.)*. Chulalongkorn University Press. (in Thai)
- Supanvanich, I. (1985). *Tense in Thai* [Master's thesis]. Chulalongkorn University. (in Thai)
- Tansiri, K. (2011). *Interactions between grammatical aspect and lexical aspect in Thai: Corpus-based study* [Doctoral Dissertation]. Chulalongkorn University. (in Thai)
- Wang, L. (1943). *Modern grammar of Chinese*. The Commercial Press. (in Chinese)
- Zeno, V. (1967). *Linguistics in Philosophy*. Cornell University Press.
- Zhang, Z.G. (1991). *The collection of Zhang Zhigong*. (Book 1). Guangdong Education Press. (in Chinese)
- Zhao, Y.R. (1979). *The grammar of spoken Chinese*. The Commercial Press. (in Chinese)